

[Rager.]

ved dette med saa kort Varsel indkaldte Møde angaaende Behandlingen af denne Sag. Det er at haabe, at Rigsdagen ikke fremtidig skal stilles over for Arbejde paa samme Maade, som vi har været det i den sidste Uge.

Vi kan tilslutte os Udvalgsbetænkningen, anbefale de Ændringsforslag, der er stillet, og pege ogsaa særlig paa den Udtalelse — som man kan kalde mere eller mindre selvfølgelig —, hvortil Ministeren har givet sin Tilslutning, at ved Vedtagelsen af det nu til Behandling værende Lovforslag berøves ingen af de internerede den Ret til Erstatning, som de maatte have efter den almindelige Lov.

Jeg skal ikke kritisere de Beløb, der her er Tale om, for de Forhold, som Medborgere kan have været ude for, er af en saadan Art, at Penge ikke altid kan gøre det. Det er her akkurat som med de Erstatningslove, vi har drøftet med Hensyn til Kommuniste og andre, der har lidt under Besættelsestiden, Penge kan i Virkeligheden ikke gøre det. Det er en ren Følelæssag, hvor meget man skal give. Det er i Virkeligheden den moralske Oprejsning, som man som Regel maa lægge mest Vægt paa, og der er ingen Tvivl om, at der er mange, som skal have moralsk Oprejsning for den Behandling, de har været udsat for efter 5. Maj.

Naar jeg nu siger det, vil jeg i høj Grad forvare mig imod, at man siger til mig, at jeg derved kritiserer, at Frihedsbevægelsen greb ind og greb ind med haard Haand, og jeg vil i høj Grad forvare mig imod, at mine Ord bliver stillet lige med en Udtalelse fra det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen om, at det ikke alt sammen var lige godt forberedt — saadan forstod jeg ham. Jeg tror, at de Arrestationer til Internering, der fandt Sted i Dagene umiddelbart efter 5. Maj, var saa godt forberedt som noget af den Art overhovedet kunde være, naar Hensyn tages til de ganske usædvanlige Omstændigheder, under hvilke Forberedelserne maatte træffes. Jeg har paa Fornemmelsen, at alle disse Forberedelser er sket med den allerstørste Samvittighedsfuldhed fra de Mennesker, som paatog sig Ansvaret for det. Men givet er det, at der maatte ske Fejltagelser, det er ganske klart. De Mennesker, der har været Genstand for disse Fejltagelser, maa paa den anden Side ikke glemme hele den historiske Situation, under hvilken det skete, at der var saa stærke Kræfter i Bevægelse, at en Uret over for Enkeltperson, hvor slem den saa kunde være for den paagældende, alligevel svinder

ind til ikke ret meget i Sammenligning med Helheden, og de maa samtidig huske, at Overgangen fra Besættelsestiden til den retslige Tilstands Genindførelse i Danmark i det store og hele gik saa eksemplarisk godt og saa umærkeligt for langt de fleste af Borgerne, at man maa sige, at det var godt tilrettelagt, og at vi skylder dem, der har tilrettelagt det, en dyb Anerkendelse for den gode Maade, hvorpaa det skete.

Men naar jeg har sagt alt det, kan jeg godt være med til at beklage de Ofre, der har været, og det maa naturligt her være en Æressag for hele Samfundet og ikke mindst for Frihedsbevægelsen at skaffe dem Oprejsning, hvor de har Krav paa det. Der er det ikke saa meget Pengene som den rent moralske Oprejsning, det drejer sig om. Der er sikkert mange, som kun har været inde i Internering nogle faa Timer, men som mærkede, hvad det betød at blive transporteret til Internering, og hvad det betød at være interneret selv kun nogle faa Timer. Jeg ved fra Samtaler med Mennesker, der har været underkastet dette, hvilken moralsk Belastning det har været for dem, og jeg ved, hvor vanskeligt det har været for dem, efter at de er kommet ud, at faa helt væk det Præg, der var sat paa dem. Vi maa huske paa — det tjener til Ære for den danske Nation —, at det virkelig har afgørende Betydning for dem at faa dette Præg væk; for var det saadan, at man kimsede af det og sagde: Det er ligegyldigt, om jeg har det Præg paa mig eller ej, var det en daarlig Nation; men netop den Omstændighed, at det er saa afgørende for en Mand i Øjeblikket at faa det af sig, netop det beviser Nationens Styrke og Nationens Finfølelse over for disse Forhold. Derfor maa det være afgørende, at ogsaa de, der ikke bryder sig om Pengene, ved Hjælp af denne Lov kan faa fuldstændig Afvaskning. Og jeg gaar ud fra, at de mere officielle kulørte Blanketter er afskaffet ved denne Lovs Vedtagelse og bliver afløst af en virkelig Afgørelse af de paagældende Personers Stæde.

Der er jo ogsaa nogle af Personerne, som har været udsat for en ikke helt blid Behandling under Interneringen. Der gaar Rygter. Jeg sagde forleden Dag, at denne Tid er Rygtesmederiets Tid. Vi havde den under Besættelsen af gode Grunde, og da maatte der ties om saa meget, men jeg beklager, at Rygtesmeriet har faaet Lov at fortsætte, fordi man ikke fra Begyndelsen, naar der blev begaaet Fejl over for internerede, fremkom med Offentliggørelse af det, der skete. Det beklager jeg i høj Grad,